

POJKEN

TOVA GERGE

Albert
Bonniers
Förlag

Våra positioner i den här föreläsningssalen är låsta. Läraren står längst fram, vi sitter i rader med våra block. Detta är platsen där mina ambitioner ska gå om intet och mina förhoppningar krossas, det har jag alltid fått höra. Ändå är jag här. Jag är den som gör det omöjliga.

Jag är inte framme än, men jag kommer att komma dit. En idé har börjat ta form. Snett till höger om mig sitter en person som har blivit allt skarpare i konturerna sedan vårterminen startade häromveckan. Jag har börjat visa att jag tittar på honom, att jag ser det där som jag i hemlighet kallar för pojken.

För mig har det erotiska och den strid jag utkämpar för att våga vistas här alltid haft något gemensamt. Det är strävan efter tillträde till en värld som förskönar det fula, extrapolerar det oklara, placerar mig på rätt sida om linjerna. Någon måste titta tillbaka på min längtan, få mig att vilja överträffa mig själv. Så var det när jag slutade knarka, så var det när jag läste upp mina gymnasiebetyg, och det är så jag vill att det ska vara på universitetet.

Nu säger läraren någonting om internets förströdda betraktarposition, att det kan finnas en motståndstrategi i att snegla på ditt och datt snarare än att låta ögat trollbindas av en enda suggestiv punkt. Genast flyger pojkens hand upp i luften. Den där handen är som en indikation på hans humör; ju argare han är, desto mer viftar den. Läraren vänder sig till pojken, ger honom utrymme trots att vi alla vet ungefär vad som kan tänkas komma.

”Kan du förklara för mig vad som är så radikalt med mainstream-porr och casinoreklam”, säger han, ”för jag förstår faktiskt inte det.”

Rummet reagerar. Ett dämpat fnitter vandrar genom några av kropparna i salen. Läraren måste göra en omväg i sitt tal efteråt, fördjupa, fånga upp tråden annorlunda. Pojken gör sig väldigt synlig. Men ändå misstänker jag att jag är ensam här inne om att verkligen se honom. De andra studenterna tänker förmodligen bara att han är en ung, politiskt aktiv kvinna med bylsig tröja, någon med övertygelser som man kan vara för eller emot. De som är emot fnittrar inte, försöker ignorera honom, men undrar kanske passivt-aggressivt varför hans engagemang måste gå ut över hans frisyra.

För han brukade se annorlunda ut; innan jullovet hade han långt hår, smink och kjolar. Nu ser han ut som något nytt, och jag tänker mig att de andras blickar glider över förändringen som att den var ett misslyckat kludd. Ingen märker honom som jag.

De missar att den viftande handen och det pojkliska uttrycket är symptom på något underliggande, något som är mycket mer djupgående än åsikter. Jag ser hans

nacke, hans halva profil, baksidan av hans öron. Inuti honom rör sig en arrogans riktad mot oss andra. Det är som att han har slutat bry sig om vad folk ska tycka. Han har börjat tro att han är större än oss, förmår mer. Jag önskar att jag hade en sådan kraft i mitt liv, någonting som gav mig ett övertag gentemot alla andra studenter på de noppriga fällstolarna. Att ha makt över honom skulle kanske kunna ge mig det övertaget.

~

Dagen då något händer på riktigt har jag strategiskt satt mig bredvid pojken. Han tittar ner i anteckningsblocket, skriver. Jag tänker att han vill markera sitt avstånd, sin särställning. Men sedan skjuter han blocket mot mig så att jag kan se vad han har skrivit. Det står: *Jag kan inte koncentrera mig*. Hans handstil liknar min kompis Johns, rund och spretig på samma gång. Men rättstavad. John skrev verkligen som en kråka när vi skickade lappar på högstadiet – tror det var ett sätt att skydda oss mot läraren som jämt tog dem. *Kanske skulle det gå bättre med koncentrationen om du slutade skriva meddelanden till din granne*, klottrar jag tillbaka, som ett eko av den läraren. Pojken ler lite när han läser.

Det skälver i mig. Eller nej, det skälver mellan oss. Hans leende var inte hånfullt. Jag är nästan säker. Tänk om han inte föraktar just mig? Tänk om jag skulle kunna bli hans – vad ska jag kalla det, mentor? Den som lär honom att veta hut.

Han plockar lugnt ner blocket i väskan, ger mig ett

ögonkast och nickar mot dörren. Jag låter honom styra, plockar också ihop mina saker. Vi ställer oss upp unisont, tvingar människorna i vår rad att resa sig och släppa förbi oss.

Det får mig att tänka på när jag och John skolkade. John ledde och jag följde, skräckslagen för att bli övergiven. *Ni tror att ni kan gå och komma precis som ni vill*, sa läraren till slut, *men nu låser jag dörren efter er, kom inte tillbaka.*

Det här är en helt annan värld. John kommer alltid att vara min bästa vän, och jag blir inte längre kräkfärdig av att vara i ett klassrum. Jag har ingen villa som John, men universitetet och mitt jobb och min studentlägenhet är min befrielse från ett förloraröde som jag visste aldrig var beseglats, min seger över alla som har tyckt att jag var skräp. Det är rent här, det är stort. Föreläsaren tillrättavisar oss inte när vi går, ingen tillrättavisar oss.

När dörren har stängts bakom oss brister pojken ut i ett aggressivt skratt.

”Jag hatar film! Jag ska bli terrorist istället för filmvetare!”

Jag håller upp hans jacka så att han kan trä i armarna. Han låter mig göra det. Vi går därifrån ut i kylan. Jag måste tro på min intuition, lita på att skälvingen finns hos oss båda. Varför skulle han annars locka med mig hit?

Årets kanske sista frost knastrar under fötterna, som massor av klockor som går sönder. Vi tar vägen mot buss-hållplatsen.

”Ville du säga något särskilt, eller?” frågar jag.

”Du verkade inte heller kunna koncentrera dig”, svarar han, ”och om man är två som går ser det bättre ut, eller hur?”

Vi fortsätter promenaden i tystnad. Det var nog fel av mig att lämna föreläsningssalen. Kanske är pojken inte en kraft jag behöver i mitt liv; kanske är han bara någonting som kommer att störa mig. Hur ska jag veta det?

Det enda jag är säker på är att det händer något kraftfullt i mig när jag föreställer mig att jag tar i honom. Jag tänker att jag är ytlig, värdelös, att jag fattar beslut med kuken. Vi kommer fram till busshållplatsen. Jag känner att jag har väldigt lite tid på mig nu.

”Du är inte straight, va?” frågar jag.

Han ser lite förvånad ut.

”Alltså... Jag bor med en kille som jag har en relation med, så jag lever väl straight, men nej, egentligen inte. Hurså?”

Jag får en kick av att höra att han redan har någon. Det sätter ännu mer press på situationen, gör den mer utmanande. Jag tar sats. I min erfarenhet är det alltid bättre att agera snabbt i lägen där det finns hinder. Det oväntade är svårare att parera.

”Jag skulle gärna prata mer om det”, säger jag när bussen kommer. ”Vill du följa med mig hem? Jag bjuder på middag.”

”Imorgon kanske? Ikväll har jag ett möte med min basgrupp”, säger han.

”Basgrupp?” frågar jag. Inte för att det är det jag vill veta; jag vill bara få reda på om han har fattat att jag stöter på honom. Det här är något slags irrspår.

”Vi är typ några som ses och pratar eller gör feministisk aktivism ibland.”

Jag måste behärska mig. Jag kan inte fråga vad han menar med feministisk aktivism nu. Det skulle helt paja den här grejen. Min buss kommer inkörande och räddar mig.

”Vi får se om imorgon”, säger jag, fastän jag mycket väl vet att jag jobbar tidigt nattpass på hotellet då, precis som alla torsdagar. Jag skyndar mig in genom dörrarna, vill inte behöva förklara något. När bussen åker står han kvar och ler sitt icke-hånfulla leende, möter min blick. Jag utgår ifrån att han inte jobbar vid sidan av studierna. Han ser liksom inte ut så. Han ser ut som att han aldrig har mött ett yttre motstånd. Jag tänker på min stränga lapp till honom. Och jag skälver igen.

~

Pojken missar av någon anledning torsdagens undervisning, vilket är lite skönt eftersom vi då slipper hamna i pingpong kring tidpunkten för den eventuella dejten. Jag vill att det ska matcha sömlöst. Måste man hålla på och rådda kan det så lätt dö. Hellre då ett uppskjutande, ett tillfälle att verka likgiltig innan historien fortsätter. Istället för att tänka på om jag ska lyckas klämma in ett meningsfullt utbyte med pojken kan jag stanna kvar ett tag på biblioteket innan jag åker vidare direkt till hotellpasset.

På hotellet är allting som det brukar. Den murriga traditionella stilen i lobbyn gör att det blir tystare än i ett vanligt rum, det är vilsamt. Stilla och mörkt, som en annan sorts sömn. Det är bara gästerna som hindrar mig från att börja drömma. Jag skulle vilja peta av mig finskorna så att jag kan vifta lite på tårna under receptionsdisken, men det är för svårt att kliva ner i dem igen när någon behöver hjälp.

Ett ögonblick framåt ettsnåret när jag är extra trött tycks det som att mässingsknopparna klingar bakom mig, spelar en melodi. Jag tänker att det är min förväntan jag hör.

När jag kommer hem tidigt på fredagsmorgonen är hissen ur funktion och någon har pissat i trapphuset. Jag önskar att de ville hålla sitt festande till helgkvällar. Jag tar trapporna. Drar upp nyckelknippan redan på vägen. Jag vill gärna tillbringa så kort tid som möjligt i de gemensamma utrymmena. Så fort jag är inne i min hall stänger jag dörren bakom mig och låser.

Åtminstone slipper jag bo i korridor. Att jag har de här tjugo kvadratmetrarna och ett okej kök gör hela skillnaden för mig. I det här lilla rummet kan jag koncentrera mig och laga vad jag vill utan att behöva dela luktregister med diverse industriella ketchup- och currysåser.

Jag behöver verkligen varva ner innan jag somnar. Sätter mig vid köksbordet där jag har datorn, tänker att jag ska skriva lite anteckningar. Börjar istället ladda ner *Heathers* från 1988. Stirrar omväxlande på Kazaas nedräkningsminuter och mitt gamla tangentbord som jag

borde tvätta men har låtit fortsätta förfalla eftersom jag skulle vilja ha en ny och snabbare dator, helst en bärbar.

Jag skulle kunna prioritera pengar till dator framför min matbudget, men jag har lovat mig själv att aldrig kompromissa med maten. Där går min nedre gräns. När jag känner minsta dragning till den slappa studielåns-tillvaro som många i klassen verkar föra håller jag fast vid detta: ett liv utan heltidsarbete parallellt med studierna är ett liv där födan består av storkok på undermåliga kolhydrater, och så vill jag inte ha det.

Heathers börjar rulla på skärmen. Om jag ska titta på något borde det vara Herzogs *Fitzcarraldo* från 1982 som jag laddade ner igår och som ingår i vår postkoloniala delkurs, men jag orkar helt enkelt inte.

High school-filmer av typen *Heathers* är ungefär som hamburgare, som jag njuter av att äta någon gång ibland just därför att de är onyttiga. Skillnaden är att hamburgare aldrig ger mig dåligt samvete, medan high school-filmer stressar mig.

Försöker intala mig att de ändå är en typ av resurs. En dag på filmvetenskapen kanske jag kan dra ner skratt och sympatier om jag hänvisar till de här lågstatusfilmerna. Alla skulle förmodligen tycka att jag vore mer uthärdlig om jag bara släppte mig någon gång.

Efter *Heathers* börjar jag ladda ner Coppolas high school-film *Peggy Sue Got Married* från 1986, men nedladdningstiden är för lång, vilket är lika bra. Jag känner mig för pigg för att gå och lägga mig, åker istället in med en tidig buss för att plugga på universitetsbiblioteket.

När jag ska byta buss i centrum kan jag inte hjälpa att jag fastnar framför ett skyltfönster. Jag behöver ett par riktiga löparskor, för det börjar synas på mina gamla sneakers att de inte skyddar fötterna. Lika mycket som jag vill ha sett *Fitzcarraldo* vill jag att det ska se ut som att jag har råd att bry mig om mina fötter och hela min kropp. Jag vill inte vara som snabbt mjuknande pommis. Jag vill vara begärlig på ett sätt som vittnar om lång hållbarhet.

Skorna jag vill ha är för dyra. Tvärs över gatan finns en sexshop. Jag går in där istället, bläddrar rutinmässigt igenom porrsortimentet och går sedan in i hörnet med leksaker. På en hylla finns olika plugs med dekorativa djursvansar. Efter viss tvekan väljer jag en som har en hästsvans. Den kostar ungefär hälften av vad skorna skulle ha kostat. Men, tröstar jag mig, skor ger en bara makt på ytan – en buttplug i rätt utformning vid rätt tillfälle kan ge en makt på djupet. Jag hoppas intensivt att rätt tillfälle ska uppenbara sig för mig.

~

Pojken kommer inte på nästa föreläsning heller. Jag märker att jag tittar efter honom, som om min blick skulle kunna frambesvärja honom på någon av de tomma sätterna. Att jag hela tiden sneglar ut i kanten av rummet stör min koncentration under föreläsningen. Det gör att jag själv känner mig betraktad, först av läraren och sedan av alla de andra. Märker de att jag inte riktigt är här? Tittar de på mina sneakers och undrar varför jag

inte har köpt nya? Skulle läraren tycka att det är okej att jag arbetar på hotellet? Att pojken inte är här nu, är det ett förbud om att jag också kommer att missa undervisning snart? Kommer jag att halka efter och bomma mina tentor? Jag tänker att det är ohållbart. Han måste komma tillbaka.

Hemma tvättar jag tangentbordet med en lätt fuktad mikrofibertrasa innan jag letar rätt på pojkens mejladress i klasslistan. Jag vill skriva någonting som varken är för påträngande eller undfallande. Jag behöver inte redigera särskilt länge innan jag hittar rätt ton; som att pojken har gett mig ett underbart modus att kliva rakt in i. *Hur är läget?* skriver jag. *Vi saknar dig här.*

Jag bestämmer att jag inte ska kolla mejlen förrän jag är klar med tentauppgiften; ett sätt att skapa fokus och samtidigt hålla spänningen kring det här nya med pojken. Avhållsamheten hjälper mig att försjunka helt i tentan. Jag känner mig skarp, nästan farlig. Kokar sparris och äter dem med smör och citron, som ett enkelt tilltugg. Senare ska jag äta ordentligt. Senare ska jag kolla mejlen.

När det äntligen är dags börjar jag med att krydda och steka en vackert skimrande fläskkotlett, den som jag hade planerat att äta tillsammans med sparrisen. Men den fungerar lika bra för sig. När jag ätit den öppnar jag inboxen.

Han har svarat relativt snabbt, bara tre timmar efter mitt mejl. Det är bra. *Fint att du bryr dig*, skriver han, det är också bra. *Jag är sjuk tyvärr, feber, vet inte riktigt när jag kommer tillbaka*, fortsätter mejlet. Mindre bra. Jag tänker

att han gör det med flit. Undviker den spirande våren, undviker skälvnningen, hästsvansen och det rätta tillfället.

Jag somnar med en tanke om att jag ska få honom att tillfriskna, göra honom nåbar. Jag vet inte hur, men när jag är såhär skarp borde det vara möjligt.

~

På morgonen skriver jag ut min tentatext i biblioteket. En av våra klasskompisar är också där. Hon frågar mig hur man använder kopian. Det vet hon nog egentligen. Hon har bara det där manipulativa sättet att söka kontakt, vilket jag egentligen inte har något emot. Det hon ska kopiera upp är en lapp om en klassfest.

”Hemma hos mig”, säger hon. ”Bra idé, eller hur?”

Jag kastar en snabb blick på lappen, konstaterar att datumet angränsar till en i stort sett hotellfri natt – bara ett tidigt kvällspass – och får en föraning om att det kan bli ett viktigt tillfälle. Jag nämner lite avslappnat att jag har haft kontakt med pojken som är hemma sjuk, att han också måste få inbjudan. Jag använder hans namn och kallar honom hon – känns konstigt, som att jag måste producera ljud jag inte behärskar. Klasskompisen visar sig ha pojkens mobilnummer, messar.

Kort därefter måste vi gå till föreläsningen. Jag vill inte vara alltför uppenbar, så jag bestämmer mig för att inte fråga henne senare om hon har fått någon bekräftelse på att pojken kommer. Men jag har en bra känsla.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-017392-0

© Tova Gerge 2018

OMSLAGSFORMGIVNING Moa Schulman

TYPSNITT INLAGA Indigo Antiqua

TRYCK ScandBook, EU 2018